

№ 5

Maj 1946

46. Aargang

TJENESTEMANDSLOVEN

Det gik ikke saa hurtigt som ventet med at faa den nye Lønningslov gennem Rigsdagen. Man regnede oprindeligt med at have Loven færdig inden Paaske, men det blev der ikke noget af. Den bliver næppe endelig vedtaget fra Rigsdagens Side før et Stykke ind i Maj.

Lønningskommissionens Betænkning blev, som vi tidligere har meddelt, afgivet den 26. Marts og var 28. Marts til Forhandling mellem Finansministeren og Centralorganisationerne. Nøjagtig 8 Dage senere, 4. April, forelagde Finansministeren Lovforslaget i Folketinget — hans Tale ved denne Lejlighed bringes andet Sted i Bladet — og efter yderligere otte Dages Forløb kom det til Behandling dør den 11. og 12. April, hvorefter Forslaget sendtes i Udvalg uden dog at komme til Drøftelse før Paaskeferien. Hvorvidt der under Udvalgsbehandlingen skulde ske Ændringer paa et eller flere Punkter kan derfor ikke overses, da dette skrives.

Læserne har imidlertid nu modtaget det umiddelbart efter Paaske udsendte Ekstranummer af vort Blad indeholdende et fyldigt Uddrag af de af Kommissionsbetænkningens Afsnit, der har Betydning for vore Medlemmer, og de har formentlig alle pløjet det igennem. Vi vil dog her knytte nogle Bemærkninger til enkelte af de mange Paragraffer.

I Lokomotivtidende for April sluttedes Om- talen af Lønsagen med en Oplysning til vore pensionerede Kammerater om, at det var Meningen, at de fra 1. April skulde have en Forhøjelse svarende til 2 Portioner Reguleringstil-

læg. Vi kan nu meddele, at Bestemmelse herom er optaget i selve Forslaget til den nye Lønningslov. Jvf. § 992 skal de Pensionister, hvis Pension er fastsat i H. t. de før 1. April d. A. gældende Love, i Finansaaret 1946/47 have et Tillæg af nedenanførte Størrelse, der skal træde i Stedet for det hittidige Reguleringstillæg + midlertidigt Tillæg.

Pension m. v.	Giftede Mænd og dermed ligestillede	Andre Pensionister over 40 Aar	Alle øvrige Pensionister
	Ialt	Ialt	Ialt
Under 1500 Kr.	189 0/0	139 0/0	124 1/0
1500—1799 "	2880 Kr.	2112 Kr.	1880 Kr.
1800—2999 "	2964 "	2168 "	1924 "
3000—4499 "	3000 "	2192 "	1936 "
4500—5999 "	3300 "	2416 "	2144 "
6000—7499 "	3348 "	2448 "	2160 "
7500—8999 "	3648 "	2672 "	2368 "
9000 Kr.	3960 "	2904 "	2580 "

De pensionerede Lokomotivmænd befinder sig med ganske faa Undtagelser i Gruppen 1800—2999. Saafremt de er gift har de hidtil haft et Reguleringstillæg paa 2388 Kr. og et midlertidigt Tillæg paa 384 Kr., tilsammen 2772 Kr. I det nye Finansaar skal de have 2964 Kr., hvilket er lig med en Forbedring paa 192 Kr. Det er saa Tanken, at den fremtidige Ordning for dem, der er pensioneret før den nye Lovs Ikrafttræden, skal nærmere overvejes. Pensionen med den her omtalte Forhøjelse indregnet vil forventelig blive udbetalt fra og med 1. Juli. Efterbetaling for April, Maj og Juni sker særskilt.

M. H. t. Børne-Pensionstillæget har vi tidligere forklaret, at dette fremtidigt ikke blot ydes til Enker, men ogsaa til Pensionister. Spørgs-

maalet bliver da, hvorledes de, som allerede er pensioneret, er stillet i denne Henseende. Herom hedder det i § 70, at Reglen ogsaa skal gælde i Tilfælde, hvor Pensioneringen er sket inden den nye Lovs Ikrafttræden, men det bliver de i 1931-Loven fastsatte Satser, som skal være gældende. Disse er: 180 Kr. for 1 Barn, 330 Kr. for 2 Børn, 450 Kr. for 3 Børn og 100 Kr. for hvert yderligere Barn under 18 Aar. Dette maa betyde, at de nuværende Enker med Børnepensionstillæg fortsætter med disse af den gamle Størrelse, samt at Egenpensionister, som er pensioneret før 1. April, er berettiget til Børnepensionstillæg efter de her nævnte Satser.

Det næste af de Problemer, om hvilket der ikke har kunnet gives definitiv Besked før den nye Lønningslovs Overgangsbestemmelser forelaa, er Spørgsmaalet om Beregning af Lønancienniteten for de Lokomotivførere, der samtidig med Lovens Ikrafttræden oprykkes fra Stillingen som Motorfører I. I Lovforslaget er i den Henseende udtalt følgende:

„Saafremt en Tjenestemand ved nærværende Lov er oprykket i en højere Lønningsklasse, beregnes hans Alderstillæg efter Reglerne i § 27, Stk. 1, 4 og 5”,

og en nærmere Prøvelse af ommeldte § 27 viser, at det bliver Paragraffens 5. Stk. som kommer i Anvendelse.

Med Undtagelse af een eneste Mand har samtlige Mtf. I i flere Aar været paa Slutløn, 3540 Kr.; efter § 27 kommer de ved Oprykningen til Lokomotivfører paa det Løntrin, som er nærmest højere end den sidst oppebaarne Lønning, d. v. s., at de skulde paa Lokførerslønssatsen 3600 Kr. Imidlertid bestemmer Stk. 5 i § 27 ogsaa, at saa snart der i den hidtidige Stilling vilde være opnaaet højere Lønning end i den nye Stilling, skal man have nyt Alderstillæg, og da en Motorfører I paa Slutløn uden Oprykning til 11. Lønklasse vilde være kommet paa Lønssats 3780 Kr., saa snart den nye Lov træder i Kraft, maa dette forstaas paa den Maade, at de paagældende alle straks kommer paa Lokomotivførerslutlønnen, 4020 Kr.

Overgangsbestemmelserne fastsætter desuden, at Bestillingstillæg, der helt eller delvis bortfalder ved den nye Lovs Ikrafttræden, kan medregnes som Lønning ved Anvendelsen af § 27, Stk. 5. Dette faar Betydning for de af vore Kammerater, som er Lokomotivinstruktører, og som nu rykker op i 7. Lønklasse. Det kan dog

ikke siges, hvorledes deres nye Lønning vil blive beregnet, idet Finansministeriets Vejledning paa dette Punkt endnu ikke foreligger. Heller ikke om Lønberegningen for de Elektroførere, der har personligt Tillæg, fordi de er nedrykket enten fra 12. eller 11. Lønkl., kan der i Øjeblikket gives konkret Oplysning, da Finansministeriet skal fastsætte de nærmere Regler.

For Tjenestemænd, som forbliver i deres hidtidige Stilling, udtaler Overgangsbestemmelserne, at de bevarer den hidtidige Tjenesteadler til Beregning af Alderstillæg. I en særlig Paragraf gøres der dog en Undtagelse for Personale i Assistentstillingerne. For dem skal Lønancienniteten beregnes fra den Dag, hvor de havde 3 Elevaar og 2 Medhjælperaar samt bestaaet Fagprøve. Dette vil for adskillige Trafikassistenter muliggøre 2—3 Aars forbedret Lønanciennitet, hvilket kan være særdeles rimeligt, naar man nu baade formindsker Uddannelses-tiden fra 6 Aar til 5 Aar, hvorved den kommer til at svare til Læretiden i de fleste Haandværksfag — f. Eks. har praktisk talt alle Lokomotivmænd staaet 5 Aar i Maskinarbejderlære — og samtidigt nedsætter Aldersgrænsen for Ansættelse fra 24 Aar til 21 Aar. Vi synes dog, at man burde have gennemført en tilsvarende Ordning ogsaa for andre Kategorier f. Eks. for Tjenestemænd, der efter den 5-aarige Læretid i sit Fag er kommet til Statsbanerne som Aspirant i en Alder af 20—21 Aar og derfor har maattet gaa 3—4 Aar paa den lave Aspirantløn.

Hvad angaar det af Finansministeren under Forhandlingen med Centralorganisationerne givne Tilsagn om Lovens tilbagevirkende Kraft fra 1. April er dette optaget i Lovforslagets § 1001 med følgende Ordlyd:

„De i denne Lov indeholdte Lønningsregler og dermed samhörende Bestemmelser har Virkning fra 1. April 1946 at regne for Tjenestemænd m. fl., der var ansat nævnte Dato, og fra Ansættelsestidspunktet for Tjenestemænd m. fl., der er ansat efter nævnte Dato, men før Lovens Ikrafttræden.”

Naar den nye Lov er endelig vedtaget, vil Udbetalingen af de nye Lønninger kunde trække noget ud, særligt for alle de Stillinger, som er oprykket i højere Lønklasse. Det ligger i Sagens Natur, at hele det nye Lønssystem ved en stor Institution som Statsbanerne med mange forskellige Stillinger nødvendiggør mange

Beregninger. Paa Forespørgsel udtaler Bogholderkontoret dog, at *saafremt* Loven inden Midten af Maj gøres helt færdig fra Rigsdagen, vil Lønninger til Tjenestemænd paa Basis af de hidtidige Stillinger og Lønklasser, men efter den nye Lov, formentlig kunne udbetales paa Hovedlisten den 1. Juli d. A.; Efterbetaling for Maanederne April, Maj og Juni kan antagelig finde Sted omkring 1. Juni paa særlige Tillægslister.

Merlønning i Anledning af Oprykning, Forfremmelse m. v. vil blive anvist paa særlige Tillægslister, efterhaanden som Skrivelser herom indgaar.

Dette sidste gælder bl. a. de hidtidige Motorf. I. Naar disse ikke straks kan faa 11. Lønklassens Løn, men faa 12. Lønklassens, er det fordi, de skal have nyt Ansættelsesbrev.

YDERLIGERE TRAFIKFORBEDRINGER

Efter at der som tidligere omtalt her i Lokomotivtidende nu er Mulighed for Godstrafik fra Danmark til Holland, Belgien, Frankrig, Svejt og Tjekkoslovakiet, bliver der fra 13. Maj ogsaa Personforbindelse mellem Danmark og Frankrig.

3 Gange om Ugen kører et Tog Paris—København og omvendt. Der er i begge Retninger Forbindelse til og fra London hhv. til og fra Stockholm. Toget, der skal bestaa af en Sovevogn, en Personvogn samt en Post-Rejsegodsvogn, vil sikkert blive stærkt efterspurgt.

Den nys overstaaede Paasketrafik dannede Rekord i hele Statsbanernes Historie. I 1939 var der fra København 98 000 Paaskerejsende ud over Roskilde og i 1944 138 000 (i Fjor var det tilsvarende Antal kun 34 000), men i Aar kom Tallet helt op paa 150 000. Det maa ogsaa siges, at Statsbanerne virkelig havde anstrengt sig ved det meget store Antal Særtog, som var tillyst. At alt Materiel og alt Personale har været taget i Brug til denne kolossale Trafik, siger sig selv.

Fra 1. Maj er S-Togskørslen om Aftenen forlænget til Kl. 0,30, hvilket er samme Sluttid som før Krigen.

Sommerkøreplanen, der var ventet pr. 27. Maj, bliver udskudt 1 Uge og formenes nu sat i Kraft den 3. Juni. Der er i Øjeblikket mørke Skyer i Horisonten, hvad angaar Brændselsforsyningerne, men i Generaldirektoratet haaber

man paa en gunstig Udvikling paa dette Omraade og tilrettelægger en Forøgelse af den nuværende Persontrafik med henvend 50 pCt., saa man skulde komme nær op mod 70 pCt. af Førkrigstidens Køreplan.

Det er et glædeligt Tegn, at Udviklingen saaledes mere og mere gaar i Retning af en Tilbagevenden til Forholdene før Krigen.

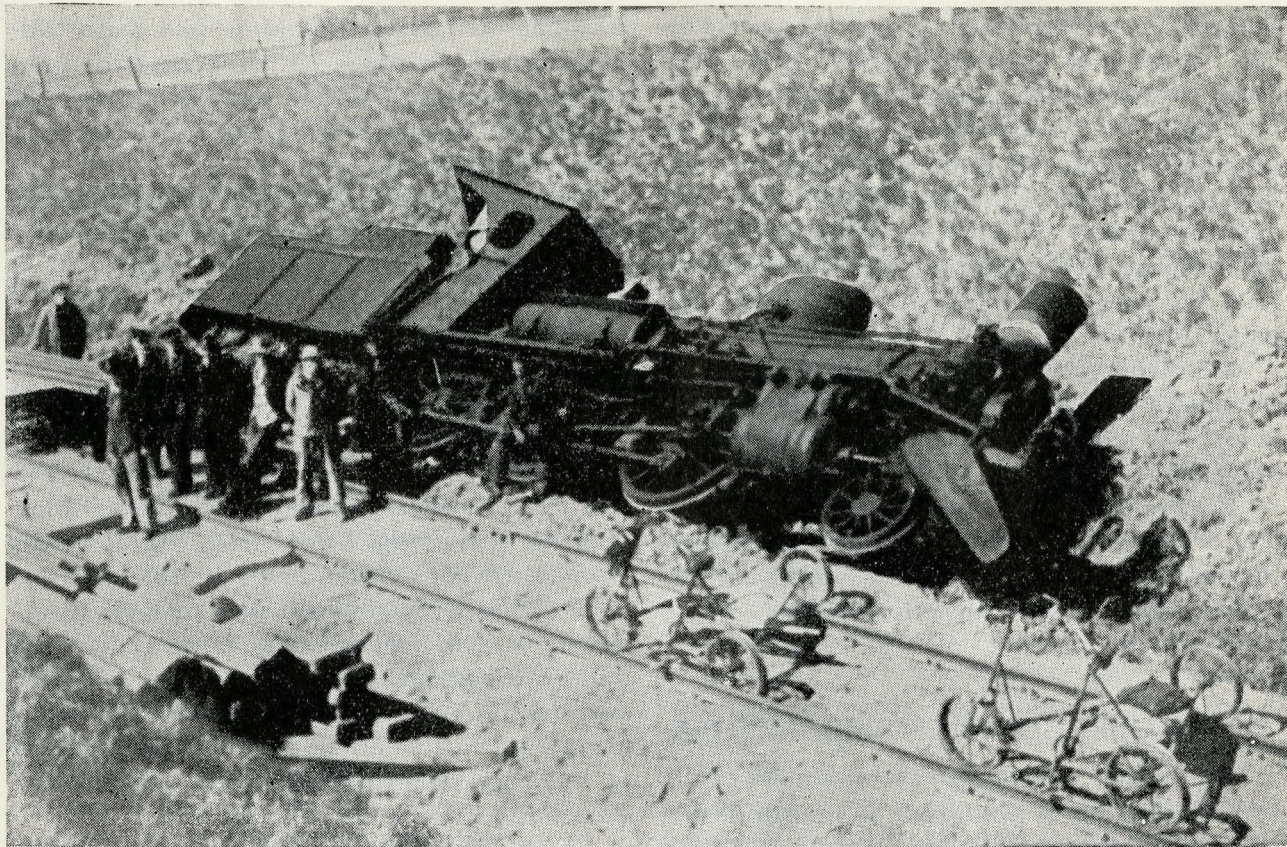
ET AAR EFTER

Der er nu forløbet et Aar siden hin for alle danske mindeværdige 4. og 5. Maj, hvor Ty-skernes Voldsherredømme i vort Land blev bragt til Afslutning. I den sidste Tid af denne Periode var det direkte uhyggeligt at være Lokomotivmand; ingen vidste, naar man gik hjemmefra, om man nogensinde kom hjem igen. Antallet af Sabotager var i saa stærk Stigen, at man daarlig kunne følge med i, hvor der skete noget, og hvor omfattende det var i Henseende til at lægge Hindringer i Vejen for de tyske Transporter.

Ja, der kunde med Sandhed tales om Livsfare i Forbindelse med Bestridelse af Togfremførelsestjenesten. Det er da ogsaa en trist Kendsgerning, at mere end 70 pCt. af de Jernbanemænd, som under Besættelsen satte Livet til direkte under Udførelsen af deres Tjeneste, var Lokomotivmænd. Ialt 18 af Statsbanernes Personale mistede Livet, medens de var i deres Arbejde, og heraf var de 13 Lokomotivmænd.

Vi bragte i Løbet af Besættelsesaarene korte Omtaler af forskellige Sabotagetilfælde, og i det første Nummer efter Befrielsen gengav vi nogle Fotografier, som paa talende Maade illustrerede det farlige i Lokomotivmandens Gerning. I Dag, samtidig med Aarsdagen for Befrielsen, ved hvilken Lejlighed forskellige Tildragelser fra Besættelsestidens uhyggelige Aar atter er draget frem, bringer vi endnu et Billede som Anskueliggørelse af de Farer, der lurede paa Lokomotivmændene.

Den 20. April 1945 blev Lokomotivfører H. W. Gleerup og Lokomotivfyrbøderaspirant K. I. Hansen beordret til med D-Maskine Nr. 890 at frømføre et tysk Orlovstog (600 Soldater) fra Aarhus til Aalborg. Paa Grund af Sabotage paa Hovedstrækningen mellem Brabrand og Mundelstrup skulde Toget køre over Ryomgaard—

Sabotage mod Tog 99045 (Tysk Orlovstog) ved Lystrup St. d. 20. April 1945.

Randers. Det var imidlertid kun kommet en halv Snes Kilometer fra Aarhus, nemlig umiddelbart før Indkørslen til Lystrup St., da 2 Bomber eksploderede direkte under Maskinen. Ca. 2½ Meter Skinne blev sprængt bort, de 3 forreste Vogne afsporede og Maskinen væltede i Grøften. Saavel Lokomotivfører som Lokomotivfyrbøder paadrog sig forskellige lettere Kvæstelser, bl. a. blev de en Del forbrændt; derimod skete der ikke noget med de 600 tyske Soldater.

Billedet viser Loko D 890 liggende i Grøften; først 6 Dage efter Sabotagen var Maskinen fjernet.

At der under de daværende Forhold var end og meget stor Risiko forbundet med Lokomotivtjenesten er uomtvistelig. Vor Organisation fandt det som bekendt ogsaa rimeligt, at der blev ydet Personalet en særlig Godtgørelse herfor, hvad Myndighederne imidlertid — ubegribeligt for os — afviste. Selv om vi Lokomotivmænd saaledes ikke fik vore berettigede Ønsker imødekommet, er det med nogen Tilfredsstillelse man, som andet Steds i Bladet meddelt, erfarer, at Personale, som har været beskæftiget med Reparation af Vogne, der har været

benyttet til Transport til tyske Flygtninge, har faaet en særlig Godtgørelse paa 25 pCt. af den ansatte Timeløn for den Risiko (Sundhedsfare) de derved har været udsat for.

Heldigvis er det Slut med de Tider, hvor Skinnerne blev sprængt væk under Togene og Maskinerne væltede, som i det i denne Artikel omtalte Tilfælde. Lad os for Jordens samlede Befolkning haabe, at slige Tilstande aldrig vender tilbage, men at det maa lykkes UNO at overvinde alle Vanskeligheder til Sikring af varig Fred mellem de forskellige Landes Befolkninger.

DRÆBT I TJENESTEN

Maskinarbejder Palle Sorvad, der for kort Tid siden blev antaget i Struer og var under Uddannelse til Lokomotivfyrbødertjeneste, blev dræbt ved et Uheld i Varde den 5. April.

Den 3. April om Morgenen skulde Sorvad gøre Tjeneste paa Maskinen fra Thisted til Struer, men paa Grund af en Besvimelse maatte han paa Hospitalet; det menes, at han var blevet forgiftet ved at drikke Tendervand.

2 Dage senere gjorde Sorvad, der fremdeles kørte som 3. Mand, Tjeneste paa Maskinen i Tog 319 fra Struer til Esbjerg. Under Indkørslen til Varde gik han op i Tenderen antagelig for at være parat til at tage mod Vandkranen, saa snart Toget standsede. Imidlertid er der for Enden af Perronerne i Varde en Viadukt; denne har Sorvad formentlig ikke taget sig i Agt for, idet han blev ramt i Baghovedet og døde ganske kort Tid efter.

Det var kun en kort Tid, den unge Mand fik Lov til at virke indenfor vore Rækker, og det maa siges, at han var ganske usædvanlig uheldig ved saaledes at være udsat for Fare paa 2 efter hinanden følgende Køredage. Den unge Mand blev den 11. April begravet i Viborg, hvor han var hjemmehørende.

FRA MEDLEMSKREDSEN

En Molbohistorie.

Forleden var jeg ude for et saadant Tilfælde af Malkonduite og svigtende Forstaaelse, at jeg mener, det bør kendes i videre Kredse.

Kort før jeg skulde ud af Hus, sprængtes det ene Vandstandsglas. Jeg havde ganske vist selv et Par Stykker i Reserve, men for det Tilfælde, at det andet Glas, evt. dem begge, skulde gaa itu under Kørslen, fandt jeg det rigtigst at bevare mine 2 Reserveglas, og da der ikke var Tid til at gaa paa Centralmagasinet, anmodede jeg hos den Mand, som passede Værktøjsmagasinet, om at faa et Par Vandstandsglas, men det blev mig nægtet. En personlig Henvendelse til Lokomotivmesterkontoret gav til at begynde med samme negative Resultat. Da jeg gav Udtryk for min Forbavselse over, at Remisehaandværkerne her i Gb. Remise uden videre faar Vandstandsglas paa Værktøjsmagasinet, og at det derfor savnede ethvert fornuftigt Grundlag at ville nægte en Lokomotivfører, som af Interesse for den forestaaende Kørsel og for ikke at forsinke Ud Kørslen fra Remisen ønskede sig et Par Vandstandsglas udleveret, den samme Adgang, maa d'Herr Lokomotivmestre dog være kommet i Tanker om, at der vistnok var noget galt. Ganske vist fastholdt man, saa længe jeg var paa Kontoret, sin Nægtelse, men da jeg var nede i Nærheden af min Maskine, kom der Bud om, at en Remisehaandværker vilde komme med de 2 ønskede Vandstandsglas.

Jeg vil gerne have Lov til at fastslaa, hvor lidt Forstaaelse, der undertiden kan mødes paa et Lokomotivmesterkontor, og har derfor villet bringe denne lille Tildragelse til mere almen Belysning.

Tænk! Jeg beder min Lokomotivfyrbøder hente 2 Vandstandsglas, men den Remisehaandværker, der skulde udlevere dem, og som ingen Indsigt har i Kørselsforholdene, fandt sig berettiget til

en Demonstration, og da jeg saa personligt henvender mig hos Lokomotivmestrene, var man der syv lange og syv brede om at kunne forstaa, at en Lokomotivfører, der ønsker Vandstandsglas til sin Maskine, skal have saadanne leveret. Man var saa længe om at betænke sig, at der maatte sættes en tredje Mand i Gang med at transportere Glassene ud til Maskinen.

Da det synes, at der mangler fornøden Omtanke paa dette Felt, burde Maskinbestyreren eller en af de Tilsynsførende sikkert vejlede Godsbanegaardens Depot lidt paa dette Omraade, saa Gentaalser ikke forekommer.

H. P. Petersen.

FINANSMINISTERENS TALE

Da Finansminister Torkild Kristensen den 4. April i Folketinget fremsatte Forslaget til den nye Tjenestemandsløve, gav han en Redegørelse over Lovforslaget og dets Tilblivelse. Med ganske enkelte Udeladelser gengiver vi her Ministerens Forelæggelsestale:

Dette Forslag er i nøje Overensstemmelse med det, der er udarbejdet af den i Marts 1943 nedsatte Lønningskommission. Kun en enkelt Paragraf afviger fra Kommissionens Forslag, nemlig Lovforslagets sidste, Nr. 1001, der handler om Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden, hvilket Spørgsmaal Kommissionen ikke har taget Stilling til.

Den nedsatte Lønningskommission, der nu har afsluttet sit Arbejde med Statstjenestemændenes Forhold, og som, efter hvad der er mig meddelt, i Løbet af de nærmeste Dage ogsaa vil afgive Betænkning om Lønningslov for Folkeskolens og Folkekirkenes Tjenestemænd og i det hele i Løbet af ganske kort Tid gøre de resterende Spørgsmaal færdige, har haft en ganske tilsvarende Opgave som de 2 tidligere Lønningskommissioner, som nedsattes henholdsvis i 1917 og 1929, nemlig at stille Forslag om Ændringer i Lønninger og andre Bestemmelser, som har været gældende for Statens Tjenestemænd. Sammensætningen har ogsaa i det store og hele været den samme i de 3 Lønningskommissioner, idet der i dem alle har været Repræsentanter saavel for de politiske Partier som for Tjenestemandorganisationerne og Statens Administration. Der er ogsaa det fælles Træk for de 3 Kommissioner, at det i dem alle er lykkedes at opnaa Enighed inden for Kommissionen om alle de større og vigtigere Spørgsmaal og for saa vidt ogsaa om de fleste af Detailspørgsmaalene. For den nu foreliggende Betænkning Vedkommende maa jeg dog tilføje, at der om en Del Spørgsmaal af principiel Karakter er en Del Mindretalsvota fra de to kommunistiske Repræsentanter i Kommissionen, ellers er der, som sagt, Enighed om det foreliggende Forslag, bortset fra nogle uvæsentlige Enkeltheder og et større ret specielt Spørgsmaal, som jeg skal omtale senere, nemlig Afskedigelsesalderen i Statsbanerne. Jeg skylder Kommissionens Medlemmer Tak, ikke blot for det meget store og tidkrævende Arbejde, der er udført, men ogsaa fordi man ud fra forskellige Synspunkter og Ønsker har kunnet slaa af paa principielle Krav og indgaa paa de for en fælles Indstilling nødvendige Kompromiser hvorved man antagelig ogsaa har gjort det muligt, at det foreliggende Forslag vil faa en forholdsvis let Gang gennem Rigsdagen, saa det snarest muligt maa kunne ophøjes til Lov.

Jeg skal tilføje, at jeg efter at have modtaget Kommissionens Betænkning har ført en Forhandling med de forhandlingsberettigede Tjenestemandorganisationer, saaledes som jeg er pligtig til at gøre det efter de gældende Forhandlingsregler, og at der vel ved denne Forhandling blev udtalt visse yderligere Ønsker og enkelte Beklagelser, men at man dog fra alle de fremmødte Tjenestemandrepræsentanters Side gav Tilslutning til dette Lov-

forslags Forelæggelse og stærkt betonedede, at man ønskedet det gennemført snarest muligt.

Uden at komme ind paa en Gennemgang af dette omfattende Lovforslags mange Detailler vil jeg knytte en Del Bemærkninger til de vigtigste Punkter af Forslaget.

Lovforslaget er bygget op ganske som den nuværende Tjenestemandslov, og dens Hovedprincipper er bevaret. Saaledes har man fra alle Sider inden for Kommissionen været enig om at opretholde den nuværende Ordning, hvorefter Tjenestemandsstillingen er en varig Stilling, en Livsgerning, for hvilken Vilkaarene er fastsat i Loven og ikke afhængige af en mellem de 2 Parter indgaaet Overenskomst.

I Tjenestemandslovens første Del, Kapitel 1, som omfatter de almindelige Bestemmelser, man kan vel kalde det forvaltningsretlige Forhold, imellem Staten og dens Tjenestemænd, er der kun foreslaaet forholdsvis faa og ingen særlig gennemgribende Ændringer. Spørgsmaalet om at opretholde den nuværende Aspirantordning har været indgaaende drøftet, og hele Kommissionen undtagen de 2 kommunistiske Medlemmer er gaaet ind for dens Opretholdelse; men samtidig foreslaar man, at den nuværende Aldersgrænse for Ansættelse i Tjenestemandsstilling paa 24 Aar nedsættes til 21 Aar. Dette har, som man vil forstaa, dog ikke Betydning for de Tjenestemænd, der først indgaar i Tjenestemandsstilling efter en længere Uddannelse, f. Eks. den akademiske, men for andre Tjenestemandsgrupper er Ændringen af ikke uvæsentlig Betydning. Samtidig er Lønnen i Aspirantstillingen relativt forhøjet, idet Reduktionen paa henholdsvis 10 og 20 pCt. i det væsentlige er indskrænket til den pensionsgivende Del af Lønnen.

Der er indført nye Regler, hvorefter det skulde være lettere for invaliderede Personer at komme ind i Tjenestemandsstilling, imod at de betaler et særligt Bidrag til Imødegaaelse af Statens forøgede Risiko for Tjenesteforsømmelser paa Grund af Sygdom, ligesom de ogsaa betaler for den forøgede Pensionsrisiko. Suspensionsreglerne i § 11 og Konstitutionsreglerne i § 12 er foreslaaet ændret noget i Tjenestemændenes Favør.

I en ny § 26 er der foreslaaet oprettet et Personale-nævntil Behandling af saadanne Sager, hvor der af en Tjenestemand foreligger Indsigelse imod en af hans foresatte givet Paategning paa hans Ansøgning om Forfremmelse. Om dette Spørgsmaal har der været ret divergerende Meninger inden for Kommissionen, og et Mindretal paa 5 Medlemmer, derunder det kommunistiske og det konservative Partis Repræsentanter, har foreslaaet, at der oprettes et Forfremmelsesraad, i hvilket Personaleorganisationerne er repræsenteret. I mit Forslag har jeg fulgt Kommissionens Flertalsindstilling.

I § 27 er der indføjet en Bestemmelse; der sikrer en passende Lønstigning ved Avancement. Reglerne gaar ud paa, at en avanceret Tjenestemand skal have en Løn-fremgang, der mindst andrager et Beløb, svarende til det sidst opnaaede Alderstillæg i den hidtidige Stilling, dog ikke ud over det første Alderstillæg i den nye Stilling. Hvis dette ikke opnaas ved selve Overgangen efter de hidtidige Regler, ydes det ham som et personligt ikke-pensionsgivende Tillæg, der bortfalder ved næste Alderstillæg.

Et Spørgsmaal, der har voldt stor Vanskelighed inden for Kommissionen, er Sammensætningen af Statens Lønningsraad. Her er der heller ikke opnaaet Enighed, men Kommissionens overvejende Flertal. Hvis Forslag jeg har fulgt, foreslaar en Udvidelse af Raadet fra 10 til 12 Medlemmer. Derved vil Rigsdagen faa Adgang til at vælge et Medlem mere end nu, altsaa i alt 5, og der tilveiebringes de nødvendige Forudsætninger for, at der ogsaa kan komme yderligere en Repræsentant for Tjenestemandsorganisationerne, hvilket man gaar ud fra vil medføre, at saavel Centralorganisation I, der allerede er repræsenteret, som Centralorganisation II faar en Repræsentant i Raadet.

I Pensionsreglerne er der heller ikke foreslaaet gennemgribende Ændringer. De vigtigste gaar ud paa følgende. Der foreslaas indført en Regel, hvorefter der ved en Tjenestemands Fratrædelse udbetales ham de under

Tjenesten i hans Lønning indeholdte Pensionsbidrag med Renter beregnet til 4 pCt. p. a.

For Enkepensionernes Vedkommende foreslaas en Del ikke uvæsentlige Ændringer. For de yngre Enker foreslaas en Reduktion af den nuværende Skala, medens til Gengæld Enker efter Tjenestemænd, der har en Pensionaalder paa over 20 Aar, faar en forhøjet Kvotient, saaledes at Enkepensioner for saadanne Enker fremtidig kan udgøre 40 pCt. af Mandens Pensionsindtægt, medens den hidtil højest har kunnet udgøre $\frac{1}{3}$; der er dog her sat som Betingelse en vis Varighed af Ægteskabet.

De nuværende Satser for Børnepensioner foreslaas forhøjet ikke uvæsentligt, og efter Forslaget vil Børnepensioner ogsaa kunne ydes som Tillæg til Egenpension, medens de hidtil kun er ydet som Tillæg til Enkepensioner.

I Spørgsmaalet om Aldersgrænsen ved Tjenestemændenes Afskedigelser har der været stærkt afvigende Meninger inden for Kommissionen. Organisationernes principale Krav er gaaet ud paa, at den nuværende 70 Aars Grænse skulde nedsættes med 5 Aar, altsaa til 65 Aar, og Adgang til at søge Pension uden Lægeattest, som nu kan ske i en Alder af 65 Aar, skulde ligeledes nedsættes med 5 Aar. Fra Tjenestemændenes Side har man dog fravejet dette principale Krav, som kun er fastholdt af de 2 kommunistiske Repræsentanter. Derimod har Repræsentanterne for C. O. I og C. O. II ikke kunnet tiltræde, at 70 Aars Grænsen genindføres ved Lovens Ikrafttræden for Statsbanernes Vedkommende, hvor der som bekendt igennem de senere Aar har været en lavere Aldersgrænse for Afskedigelse end ved de andre Etater; derfor har der om dette Spørgsmaal ikke kunnet opnaas Enighed i Kommissionen. Dennes overvejende Flertal foreslaar, at man i Statsbanerne straks vender tilbage til 70 Aars Grænsen, medens de 2 nævnte Organisationers Repræsentanter i Kommissionen, støttet af de 2 socialdemokratiske Repræsentanter, foreslaar 67 Aars Grænsen opretholdt som Særregel for Statsbanerne, og at hele Spørgsmaalet om Aldersgrænsen for Statstjenestemænd udskydes til senere Revision.

Jeg har ment her at maatte følge Kommissionens Flertal, og jeg gør det med den samme Begrundelse, som er anført fra Flertallet i Betænkningen. Jeg er med Flertallet enig i, at de Synspunkter, som var bestemmende for denne Særregels Indførelse i 1933, ikke længere har samme Gyldighed. Der var dengang et stort overtalligt Personale og et faldende Personalebehov. Forholdene er nu lige modsatte. Statsbanerne har Brug for alt sit kvalificerede og arbejdsdygtige Personale, og Tilgangen er her som andetsteds vanskelig, og disse Forhold maa afgørende tale imod at gaa til Afskedigelse af Folk, som Statsbanerne har Brug for og vanskeligt kan erstatte, og som gerne ønsker at blive i Tjenesten. Hvis nogle af dem selv ønsker at gaa, staar Adgangen dem jo aaben ligesom for enhver Tjenestemand, der har passeret 65 Aars Alderen. Selvfølgelig saa jeg gerne, at de her omhandlede Foranstaltninger ligesom Lønningslovens Regler i det hele kunde finde Tilslutning fra Personalerepræsentanternes Side, men det forekommer mig, at meget vægtige saglige Grunde taler imod i disse vanskelige Aar at afskedige kvalificeret Personale fra Statstjenesten.

Jeg vil dernæst gøre nogle Bemærkninger om selve Lønningsystemet.

Det nuværende System er bygget op af Lønningskommissionen af 1917 og gennemført ved den store Lønningsreform af 1919. Der var ved denne Lejlighed skelnet imellem de pensionsgivende Lønninger, der bestod af Grundløn og Alderstillæg, og de ikke-pensionsgivende Tillæg, der dels var generelle og dels mere specielle, hvormed jeg mener, at de var knyttede til enkelte Stillinger eller Lønningsklasser. Jeg tænker her paa Bestillingstillæg, Repræsentationstillæg etc. De generelle ikke-pensionsgivende Tillæg i Lønningsloven af 1919 var Stedstillæg, Dyrtidstillæg og Konjunkturtillæg. Stedstillægget ydedes ud fra de Synspunkter, at Leveomkostningerne var forskellige paa de forskellige Pladser, og at man derfor for at udligne disse Forskelligheder maatte give et Løntillæg, afpasset efter Tjenestestedets Dyrhed, Dyrtids-

tillægget, som steg og faldt med Pristallet, havde til Op-gave automatisk at udligne Dyrtiden, medens Konjunkturtillægget betragtedes som et Overenskomsttillæg, om hvilket der for en kortere Periode tilvejebragtes Hjemmel fra Lovgivningsmagtens Side, efter at Regeringen havde forhandlet Spørgsmaalet med de forhandlingsberetigede Organisationer.

I denne Opbygning af Statens Lønningssystem fra 1919 skete der siden den Ændring, at Tanken med det oprindelige Konjunkturtillæg blev fraveget, saaledes at dettes Præg af et Aftale-Tillæg forsvandt — det blev med andre Ord et Slags Supplement til det automatisk udregnede Dyrtidstillæg. Derfor gik man i 1931 i den Lønningslov, som udgik fra den anden Lønningskommission, over til at slaa Dyrtidstillægget og Konjunkturtillægget sammen til et Tillæg, der fik Navnet Reguleringstillæg.

Som alle ved, har der om dette Reguleringstillæg staaet ikke saa lidt Strid i de senere Aar, idet Tjenestemændene har fundet, at de Beløb, der ydes efter den gældende Tjenestemandsløvs, ikke gav tilstrækkelig Dækning for Dyrtiden. Fra Regeringernes og Rigsdagens Side har man delvis indrømmet disse Synspunkters Rigtighed, og ved aarlige, undertiden halvaarlige, Tillægslove har man søgt at bøde paa Tjenestemandsløvens Regler for Reguleringstillæggets Udmaalning, uden at man dog paa afgørende Punkter har fraveget de Principper, efter hvilke det er bygget op.

Hvis vi ser paa Forholdet, som det er i Dag, kommer man til det Resultat, at Tjenestemandsløven ikke giver Ret til mere end 21 Portioner Reguleringstillæg. Efter den gældende Lov for Finansaaret 1945—46, saaledes som denne for nogle Dage siden er blevet forlænget rent midlertidigt, indtil det Lovforslag, jeg forelægger i Dag, kan blive ophøjet til Lov, ydes der 25 Portioner Reguleringstillæg; men derudover ydes der et Tillæg, som ikke kendtes i den oprindelige Tjenestemandsløvs af 1931, nemlig det saakaldte midlertidige Tillæg. Dettets Fremkomst skyldes, at den gældende Lovs Skala for Reguleringstillæg indeholder et saakaldt Interval, ogsaa kaldet den stille Zone, i hvilken Reguleringstillægget ikke forøges, selv om Udgiftstallet stiger. For at udfylde dette Interval er der ved forskellige midlertidige Love ydet Erstatningsbeløb, der ikke er graderet efter de samme Regler som Reguleringstillægget, men som ydes med ensartede Summer uden Hensyn til Lønningsklassen. Dette Beløb udgør for Tiden 384 Kr. i aarlig Sum pr. Tjenestemand. Endvidere er der siden 1. April 1943 ydet et Børnetillæg beregnet saaledes, at Tjenestemændene — og for saa vidt ogsaa Pensionisterne — opnaar 120 Kr. aarlig pr. Barn ud over det første.

Det fremgaar af Lønningskommissionens Betænkning, at dette Spørgsmaal om Reguleringstillægsordningen, som man kunde vente, har været Genstand for indgaaende Overvejelser, og det vil naturligvis heller ikke overraske, at de Meningerne om den rigtige Ordning for Fremtiden har været meget delte. Der er imidlertid opnaaet Enighed imellem alle Kommissionens Medlemmer bortset fra de to Kommuniste om et Kompromis, som jeg for mit Vedkommende har ment at kunne tiltræde.

For Stedstillæggets Vedkommende foreslaas praktisk talt ingen Ændringer. Ogsaa Reguleringstillægget foreslaas opretholdt og opbygget efter de samme Principper, som laa til Grund for Indstillingen fra Lønningskommissionen af 1929, saaledes at det fremtidige Reguleringstillæg stiger og falder automatisk med Priserne; men med Hensyn til Enkelthederne er der i det foreliggende Forslag visse afgørende Forskelligheder fra den nuværende Ordning, særlig derved, at der i det foreliggende Forslag er kommet et nyt meget væsentligt Løntillæg til, nemlig det saakaldte almindelige pensionsgivende Løntillæg, som er graderet efter Tjenestemandslønningerne, og hvis Mindestebeløb udgør 960 Kr., det højeste Beløb 2 040 Kr. Den samlede Udgift til dette pensionsgivende Tillæg er beregnet at ville udgøre for Statstjenestemændene alene 43,5 Mill. Kr., hvilket Tal allerede viser dets Betydning inden for Lønningssystemet. Disse 43,5 Mill. Kr. er dog ikke en ren Merudgift, idet en Del af det pensionsgivende Tillæg fremkommer ved, at 5 Portioner af det hidtidige

Reguleringstillæg tænkes overført til det pensionsgivende Tillæg. Jeg har for mit Vedkommende ment at kunne tiltræde dette Forslag, fordi det forekommer mig rigtigt at lægge det egentlige Lønningsniveau for Tjenestemandslønningerne paa en noget højere Præbasis, end Tilfældet har været tidligere. Der er endda opretholdt en meget betydelig Margen for Præfald, idet som nævnt kun 5 af de nu ca. 29 Portioner Reguleringstillæg, hvilket Tal jeg kommer til ved at betragte det midlertidige Tillæg som omtrent svarende til 4 Portioner Reguleringstillæg, er overført til det pensionsgivende Løntillæg, saaledes at der bliver 24 Portioner tilbage. Der skal altsaa et overordentlig kraftigt Fald i Priserne til, før Overflytningen af 5 Portioner Reguleringstillæg til den pensionsgivende Lønningsmasse medfører en forøget Risiko for Staten som Følge af denne Foranstaltning.

Efter at 5 Portioner Reguleringstillæg er overflyttet til det pensionsgivende Tillæg, bliver der altsaa efter det gældende System som nævnt 24 Portioner tilbage. Forslaget gaar nu ud paa med de nuværende Pristal at yde et Beløb, der svarer til 25 Portioner af det gældende Reguleringstillæg, saaledes at der altsaa yderligere gives en Portion. Der er altsaa i selve den opstillede Reguleringstillægsskala ydet en almindelig Forhøjelse af Reguleringstillægget til Tjenestemændene med 1 Portion, men i Virkeligheden betyder Reglerne for Reguleringstillæggets Ydelse — der maa ses i Forbindelse med, hvad jeg allerede har fremhævet, at det pensionsgivende Lønningsstillæg er væsentlig højere, ja, en Del mere end dobbelt saa stort som de hidtidige 5 Portioner Reguleringstillæg — yderligere en betydelig Favør til Tjenestemændene paa 2 afgørende Punkter. For det første er der givet Adgang til, at det pensionsgivende Tillæg medregnes, naar det skal fastslaaes, hvilken Sats i Reguleringstillægsskalaen den enkelte Tjenestemand skal placeres paa, og derved kommer naturligvis adskillige Tjenestemænd op paa en højere Placering i Tillægsskalaen. Da Tillægget er graderet efter den pensionsgivende Løns Størrelse, er det selvfølgelig en Fordel, at den Lønningssum, der er bestemmende for Satsen, forøges paa denne Maade. For det andet er der foretaget saadanne Ændringer i de Intervaller, der er opført i Reguleringstillægsskalaen, at Udgiften ikke uvæsentlig forøges ved, at de højere lønnede Tjenestemand efter den nye Skala faar et væsentligt større Reguleringstillæg end efter den gamle. Det maa imidlertid indrømmes, at Ændringerne paa dette Punkt er principielt berettigede, idet der igennem Krigsaarene er foregaaet en betydelig Nivellering imellem de højere og de lavere lønnede Tjenestemænd. Det er indlysende, at jo mere af den samlede Lønningsmasse, der er overflyttet fra de pensionsgivende Lønninger til Reguleringstillæg og midlertidigt Tillæg, hvorefter det sidste overhovedet ikke er graderet og det første ret svagt graderet, jo mere der paa denne Maade falder paa de svagt graderede Ydelser, des mere formindskes den forholdsvis Afstand imellem de højere og lavere Lønninger.

I øvrigt afviger den nu foreslaaede Skala for Reguleringstillæg paa afgørende Punkter fra den hidtidige. Først og fremmest maa det bemærkes, at medens Tjenestemændenes Reguleringstillæg hidtil har været baseret paa et til dette Formaal særlig udregnet Udgiftstal, foreslaas det nu at knytte Tillægget til det samme Pristal, som anvendes ved Arbejderlønningernes Regulering i de frie Erhverv. Forskellen bestaar navnlig deri, at man ved Tjenestemændenes Udgiftstal kun regner med Udgifterne til Fødevarer, Beklædning, Brændsel og Belysning samt Husleje, medens man ved Udregningen af Detailpristallet desuden medtager Skatter og Kontingenter samt de saakaldte „andre Udgifter“. I Praxis vil disse 2 Posters Medregning maaske ikke betyde nogen afgørende Forskel — en Række Beregninger fra den forløbne Tid kunde synes at pege i den Retning —, men man kan naturligvis ikke være sikker paa, at det ogsaa vil gælde i Fremtiden; hvis der skulde komme betydelige Ændringer i Skatterne, vil det kunne komme til at ligge anderledes. Imidlertid har Kommissionen enstemmigt foreslaaet, at Arbejdernes Pristal, eller rettere det almindelige Detail-

pristal, ogsaa benyttes ved Udregningen af Tjenestemandenes Reguleringstillæg. Udgangspunktet er i øvrigt som hidtil 1914-Priserne, men paa Grundlag af et moderniseret eller à jour-ført Husholdningsbudget. Endvidere er man i Forslaget gaaet bort fra det af mig før omtalte Interval, i hvilket Reguleringstillægget ikke forandres, og dernæst har man valgt en Opstilling, hvorefter den laveste Portion for Reguleringstillæg er 120 Kr., altsaa noget større end nu, men til Gengæld er de i Skalaen opstillede Intervaller ogsaa forøget, idet de er formet saaledes, at et Udslag i Pristallet paa 6 Points giver Stigning eller Fald i Reguleringstillægget med 1 Portion. Hvis Priserne kommer ned til det i Midten af 30erne bestaaende Prisniveau, vil Reguleringstillægget helt bortfalde, men det vil jo ogsaa forudsætte et overordentlig stærkt Prisfald. Man kan altsaa sige, at den nye Tjenestemandsløvs pensionsgivende Lønninger er fastlagt paa det Niveau for Priserne her i Landet, som vi havde for 10 à 11 Aar siden, og Reguleringstillægget er saa bygget oven paa dette Niveau.

I Spørgsmaalet om Reguleringstillæg til ugifte er der ogsaa opnaaet Enighed imellem alle Kommissionens Medlemmer bortset fra de 2 Repræsentanter for det kommunistiske Parti, der fastholder det oprindelige af Tjenestemandorganisationerne indtagne Standpunkt, hvorefter Lønnen skulde være ens for ugifte og Forsørgere. Det samme gælder i øvrigt i Spørgsmaalet om samgifte Tjenestemænd. Efter den nugældende Tjenestemandsløvs var der oprindelig en stærk Graduering, idet gifte Mænd og dermed ligestillede fik det fulde Reguleringstillæg, ugifte over 40 Aar $\frac{2}{3}$ og ugifte under 40 Aar $\frac{1}{3}$. Denne store Forskel i Reguleringstillægget har man imidlertid ikke kunnet opretholde, efterhaanden som dette Tillæg kom til at udgøre en saa væsentlig Del af den samlede Tjenestemandsløn. Der er derfor fra 1939 til 1945 ydet ogsaa ugifte under 40 Aar $\frac{2}{3}$ af de Reguleringstillægsportioner, som er kommet til efter 1939, og i 1945 gik man et Skridt videre, idet de 4 ekstra Portioner, som dengang blev givet, er ydet med samme Beløb til alle Tjenestemænd.

Det nu foreliggende Forslag gaar et væsentligt Skridt videre i samme Retning. For det første ydes det pensionsgivende Løntillæg og altsaa derved ogsaa de 5 overførte Portioner med samme Sum til alle uden Hensyn til Civilstand og Alder, og af Reguleringstillægget, saaledes som dette er opført i Forslaget, ydes der alle ugifte uden Hensyn til Alder $\frac{2}{3}$ af det fulde Tillæg. Dette betyder en overordentlig stor Lønforhøjelse for de ugifte og naturligvis navnlig for de ugifte under 40 Aar. Jeg kan kun paaskønne, at man ikke er gaaet videre i Kommissionen. For det første vilde et Skridt af videregaaende Karakter have betydet en finansiel Belastning af Forslaget, som maatte forekomme mig betænkelig; jeg skal i denne Forbindelse nævne, at en fuldstændig Udjævning af Lønydelsen til gifte og ugifte, hvis den da skulde foregaa ved en Hævelse af Lønnen for de ugifte og ikke ved en Sænkning af Lønnen for de gifte, vilde have repræsenteret en Merudgift for Staten paa ca. 8 Mill. Kr. For det andet maa jeg være af den Opfattelse, at det er sagligt og samfundsmæssigt fuldt ud forsvarligt, at Staten som Arbejdsgiver lader visse sociale Synspunkter være bestemmende for de udformede Lønningsregler. Den samme Løn uden Hensyn til Forsørgerpligt etc. betyder i Virkeligheden i Praksis, at Forsørgerne bliver ringere stillet til Fordel for de øvrige Tjenestemænd.

Det mest omfattende Afsnit inden for Tjenestemandsløven er dens 2den Del, der indeholder Klassificeringen af de enkelte Tjenestemandstillinger i Lønningsklasser og Normeringen inden for disse Klasser. Det er mig bekendt, at Kommissionen har udført et overmaade grundigt Arbejde paa dette Punkt. Alle Styrelser Forhold er blevet gennemgaaet paa Grundlag af indhentede Oplysninger fra saavel Organisationerne som de forskellige Administrationer. Der har i nedsatte Arbejdsudvalg været ført Drøftelser med Repræsentanter for de Styrelser, som ikke direkte er repræsenteret i Kommissionen, og alle forhandlingsberettigede Organisationer har haft Adgang til at supplere deres skriftlige Henvendelser til Kommissionen ved at sende Deputationer til denne eller de af Kommis-

sionen nedsatte Udvalg. Ud over de forhandlingsberettigede Organisationer har ogsaa enkelte af de større Organisationer uden for denne Kreds haft Adgang til baade skriftligt og mundtligt at gøre deres Synspunkter gældende. Dette gælder saaledes Handels- og Kontormedhjælperforbundet, Maskinmesterforeningen, Skibsførerforeningen og Styrmandsforeningen og flere andre. Igennem denne Behandlingsmaade maa man kunne sige, at der er skabt Garanti for, at alle Forhold er blevet saa grundigt belyst, som det overhovedet er muligt.

Med Hensyn til Bestemmelserne i Tjenestemandsløvens 3die Del, der omhandler de saakaldte særlige Ydelser, det vil sige de Refusioner, som Staten yder Tjenestemandene for Udgifter, de skønnes at have været nødt til at afholde som Følge af Forflyttelse, Fraværelse fra Hjemstedet etc., har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre. Dels er disse Spørgsmaal af udpræget teknisk Art, og dels har Kommissionen ikke stillet mange Ændringsforslag til de hidtidige Bestemmelser. Dette sidste skyldes bl. a., at disse Ydelser, hvis Satser i øvrigt fastsættes ved et Regulativ efter Forhandling mellem Administrationen og Tjenestemandrepræsentanter og efter Bevilling paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven, under hele Tyrtidsperioden er blevet revideret med korte Mellemrum og utvivlsomt i alt væsentligt maa betragtes som værende à jour-ført. Jeg kan derfor indskrænke mig til at omtale et Par af Bestemmelserne.

I Tjenestemandsløvens § 811 er der hjemlet Udbetaling af Natpenge, som efter de hidtil gældende Regler ydes for denne særlige Tjeneste inden for Tiden Kl. 22—6. Motiveringen for denne særlige Ydelse er dels den, at man vil betale et Tillæg for Nattjeneste, fordi den anses for særlig anstrengende og ubehagelig, dels at saadan Tjeneste ogsaa paafører Tjenestemanden visse særlige Udgifter. Fra Organisationernes Side er der fremsat Ønske om en væsentlig Udvidelse af Tidsrummet. Der er opnaaet Enighed om en mindre Udvidelse, nemlig fra Kl. 21—6, ligesom man har foreslaaet en Forhøjelse for de særlige Bestillingstillæg til saadanne Tjenestemænd, hvor Nattjenesten ikke betales paa Grundlag af en Timeberegning, men paa Basis af et aarligt fastsat Beløb.

Endvidere foreslaar Kommissionen, at den Regel, hvorefter der tillægges det rangerende Lokomotivpersonale en særlig Godtgørelse, svarende til Halvdelen af de til enhver Tid gældende Kørepenge, udvides saaledes, at der ydes en daglig Godtgørelse til Stationspersonale, som direkte deltager i eller leder Rangertjenesten ude paa selve Sporterrænet. Saadan Tjeneste anses for at indebære en vis Risiko for dens Udøvere, og man har ment det rigtigt, at Lokomotivpersonale og Stationspersonale i nogen Grad ligestilles.

I Lovforslagets sidste Kapitel, Kapitel 4, indeholdes en Række Overgangsbestemmelser, hvoraf jeg kun skal omtale den sidste, der handler om Lovens Ikrafttræden. Det har været Kommissionens Ønske, at den nye Ordning skulde træde i Kraft pr. 1. April, og dette Ønske har jeg kunnet tiltræde, men nu er jo denne Dato passeret, idet Afgivelsen af Betænkningen er trukket længere ud, end man tidligere havde beregnet. Derfor har jeg ogsaa været nødt til at foreslaa den for Finansaaret 1945—46 gældende Ordning med Hensyn til Udbetaling af Reguleringstillæg m. v. forlænget ud over 1. April. Dette Forslag er i forrige Uge gennemført her i Rigsdagen, og der er ogsaa for indeværende Maaned udbetalt Tjenestemænd og Pensionister tilsvarende Beløb som for Marts Maaned d. A. Det er imidlertid min Tanke, og dette har jeg givet Udtryk for i Lovforslagets sidste Paragraf, § 1001, at de Beløb, der er udbetalt den 1. d. M. kun skal betragtes som a conto Udbetalinger, saaledes at der efterbetales Tjenestemandene Differencen mellem hvad der tilkommer dem efter den nye Lov, naar den er vedtaget, og det a conto Beløb, der allerede er udbetalt.

I Forbindelse med Lønningskommissionens Arbejde i den sidste Tid har Pressen jo indeholdt et betydeligt Antal Meddelelser, og en Række af Kommissionens Resultater har været offentliggjort og kommenteret saavel i Pressen som paa Møder, der har været afholdt inden for de forskellige interesserede Organisationer. En Del af

disse — saavidt jeg kan skønne de fleste — har givet Udtryk for deres Tilslutning til Forslaget, selv om de samtidig har fremsat Bemærkninger om visse uopfyldte Ønsker, medens enkelte er fremkommet med meget kritiske Udtalelser, ja, endog Protester. I disse sidste har man navnlig vendt sig imod, at den nye Lønningslov ikke bød paa fuld Oprettelse af Reallønnen i Forhold til 1931. Til dette Spørgsmaal vil jeg gerne knytte et Par Bemærkninger.

Teknisk set er det selvfølgelig muligt at danne sig et Indtryk af forskellige Lønmodtageres reelle Stilling paa forskellige Tidspunkter ved at stille Lønningen i Forhold til Detailpristallet paa de samme Tidspunkter, men dette forudsætter i Virkeligheden, hvis man vil naa et reelt rigtigt Resultat, at man har til sin Raadighed Pristal, der er udregnet paa Grundlag af Husholdningsbudgetter af forskellig Størrelse. Det Detailpristal, som Statistisk Departement benytter, er udarbejdet paa Grundlag af Indtægts- og Forbrugsforhold i den brede Befolkning, og hvis man overfører dette paa de højere og højest lønede Tjenestemænds Lønninger, giver det ikke noget rigtigt Udtryk for disses reelle Stilling paa forskellige Tidspunkter, fordi disse Tjenestemænds Indtægter og Forbrugsvarer adskiller sig for stærkt fra Standardbudgettets Forudsætninger. Lad mig som Eksempel nævne et saa væsentligt Beløb som Huslejen. For de højere og højest lønede Tjenestemænd indgaar paa denne Konto en ogsaa procentvis væsentlig større Udgift end i Standardbudgettet. Paa et stort Budget er Huslejen naturligvis altid en relativt mindre Post end paa et mindre Budget, hvor det er Fødevarerne, der dominerer. Da nu Huslejen ikke er steget saa stærkt som de andre Poster i Budgettet, vil Pristallet muligvis give et for stærkt Indtryk af Dyrtidens Indvirkning paa en højere Tjenestemands Budget. Det vil ogsaa endres, at hverken Lønningskommissionen af 1917 eller af 1929 har foreslaaet en direkte Pristalsregulering af samtlige Lønninger. Dette vilde ogsaa efter min Opfattelse have givet urimelige Resultater. Man har søgt frem mod Ordninger, der gav de lavere og middelstore Lønninger, som svarer til Standardbudgettet, saa vidt muligt fuld Kompensation ved Pristallets Stigning, medens man for de højere Lønningers Vedkommende nøjedes med at yde Dyrtdæknings for den Del af Budgettet, der omfatter det nødvendige Forbrug, og kun en forholdsvis svag Regulering af den Del af Budgettet, der omfatter det relative Lüksforbrug. I øvrigt følges den samme Linie, i det store og hele i det frie Erhverv. Arbejdere og Haandværkere har under Krigen stort set faaet ens Dyrtdæknings uanset Lønnens Højde, medens de højere og højest Funktionærer ikke har haft en fast Dyrtdækningsregulering knyttet til deres Lønning.

Jeg har ønsket at gøre denne Bemærkning, fordi man i den offentlige Diskussion om Reallønnen, der i sig selv frembyder et vanskeligt Problem, ikke altid har været klar over de Forbehold, hvormed dette Begreb maa tages, men jeg har ikke ved denne Udtalelse villet sige, at det vilde have været rigtigt at fortsætte den Nivellering, som unægtelig er foregaaet igennem Krigstiden paa Tjenestemandsomraadet. Selv om Reguleringstillægsportionerne har været noget graduert opad, har denne Graduering dog været for svag til at give de højere og navnlig de højest Tjenestemænd en tilfredsstillende Placering i Overensstemmelse med de for disse Lønninger oprindelig tilstedeværende Forudsætninger. Det vilde derfor heller ikke have været rigtigt ved Udformningen af den nye Tjenestemandslav at legalisere den indtraadte Nivellering, saaledes at de derved fremkomne Lønninger blev fastholdt som normale i den kommende Tid; men saaledes er Forholdet heller ikke i det foreliggende Lovforslag og har i øvrigt heller ikke paa noget Tidspunkt været det inden for Kommissionen under de førte Forhandlinger.

Hvis man nærmere undersøger de Stigninger, der er Tale om i Henhold til Kommissionens Forslag, vil man se, at den saakaldte Realløn i det væsentlige genoprettes i Forhold til 1931 for de lavere Lønningsklasser, ja enkelte gaar endda et Skridt videre, men ogsaa saavel for de akademiske Tjenestemænds Bundklasser som for Avance-

mentklasser og Topstillinger i de forskellige Etater er der en meget væsentlig Forbedring i Forhold til de Lønninger, som var gældende i forrige Finansaar. Jeg er ingenlunde blind for Betydningen af, at Staten til de Stilling, hvortil der kræves en videnskabelig eller anden videregaaende Uddannelse, er i Stand til at skaffe den nødvendige Tilgang og at bevare de kvalificerede Folk, som indtræder i dens Tjeneste.

Jeg skal gøre endnu nogle Bemærkninger om dette Spørgsmaal om Reallønnen. I det Pristal, Kommissionen foreslaar at benytte, er — som jeg tidligere har nævnt — Skatter medregnet, modsat den hidtil gældende Ordning. Jeg skal ikke nægte, at jeg ser paa dette med Betænkelighed. Det betyder jo, at Tjenestemændene — ligesom nu ogsaa Arbejderne i Henhold til de nye Lønoverenskomster, der er ved at blive sluttet — for en stor Del fritages for Virkningerne af fremtidige Forhøjelser og Nedsættelser af Skatterne. Disse Virkninger vil da i Hovedsagen blive overvæltet paa den øvrige Befolkning, og Lønmodtagerne, der jo er en saa stor Del af det samlede danske Folk, har under disse Forhold ikke den direkte Interesse i Skatternes Højde, som alle Borgere helst burde have, særlig i et demokratisk Land.

Jeg har trods disse Betænkeligheder ikke ment at burde gaa imod Kommissionens Indstilling, men Landet kan naturligvis i visse Tilfælde komme i en Stilling, der gør Systemet uholdbart.

Som det vil være de ærede Medlemmer bekendt, repræsenterer det foreliggende Lovforslag en Merudgift for Staten paa ca. 60 Mill. Kr. Deraf falder ca. 6 Mill. Kr. paa Statens Andel i Lønstigninger i Folkeskolen, ca. 900 000 Kr. paa Folkekirken Tjenestemænd, ca. 2.4 Mill. Kr. paa de Bevillinger, hvorved Staten yder Tilskud til Københavns Kommunes Skolevæsen, Mellem- og Realskoler m. v., samt ca. 1 Mill. Kr. paa Institutioner uden for Statstjenesten, hvor Staten betaler Institutionernes Underskud — jeg tænker her paa Aandssvageanstalterne, Nationalforeningen til Tuberkulose Bekæmpelse, Finanstitutet, Hedeselskabet m. fl., Resten af Beløbet falder paa den egentlige Statstjeneste, det meste naturligvis paa de som Tjenestemænd ansatte. Ved Beregningen er ogsaa medtaget de af Lønningskommissionens Forslag følgende Merudgifter til Aspiranter, Elever, Medhjælpere og regulativlønnede. Derimod er der naturligvis ikke medtaget noget Beløb for de overenskomstlønnede, da disses Lønninger ikke afhænger af Statens Lønninger til Tjenestemændene, men af de Overenskomster, der sluttet lige som de frie Erhverv.

Den foretagne Udgiftsberegning angaar Finansaaret 1946—47, og de nævnte 60 Mill. Kr. er Udtryk for, hvilken Merudgift Staten kommer ud for i dette Finansaar i Modsætning til de Beløb, der vilde være at udbetale, hvis den i 1945—46 gældende Ordning, herunder ogsaa Reguleringstillægsordningen, var blevet opretholdt uforandret. Jeg maa dog i denne Forbindelse pege paa, at hvis nærværende Lovforslag ikke var blevet fremsat, vilde der være kommet en Normeringslov for 1946—47, der utvivlsomt ligesom de foregaaende Aars Normeringslove vilde have medført en ikke uvæsentlig Forhøjelse af Statens Lønningsudgifter. Endelig kan det anføres, at det ved Kommissionens Forslag gøres overflødig at foretage den sædvanlige 5-aarige Embedsregulering i næste Rigsdags-samling.

Men selv om man tager Hensyn til de her fremførte Synspunkter, betyder Forslaget dog en meget betydelig Forøgelse af Statens Udgifter, og man vil forstaa, at det ikke er uden Betænkeligheder, at man fra Regeringens Side er gaaet med hertil. Imidlertid har Regeringen tillagt det afgørende Betydning, at den Revision, som Nedsættelsen af Lønningskommissionen for ca. 3 Aar siden forudsatte, maatte være af den Beskaffenhed, at der bliver ydet Tjenestemændene Erkendtlighed for det pligttopfyldende og dygtige Arbejde, de har udført i Krigens vanskelige Aar, ligesom man tillægger det afgørende Vægt, at der nu opnaas en Ordning mellem Staten og dens Tjenestemænd, der kunde finde fuld Tilslutning fra disses Repræsentanter og derved bringe Uro og Gæring i Tjenestemandskredse til Ophør og i Stedet skaffe Ro, Til-

fredshed og Arbejdsglæde. Ogsaa i de kommende Aar vil de Krav, Staten stiller til sine Tjenestemænd, blive store, og de Opgaver, de faar at løse i Efterkrigstiden, vil blive betydningsfulde. Det er derfor samfundsmæssigt set af den største Betydning, at Staten er i Stand til at faa de bedst kvalificerede Folk ind i sin Tjeneste og at kunne beholde dem, som er egnede til denne. Derfor har Regeringen ogsaa ment, at det vilde være rigtigt at overvinde de naturligt finansielle Betænkeligheder, som knytter sig til dette Forslags Gennemførelse, og at søge Rigsdagens Tilslutning til en Reform som den, der nu foreligger Forslag om.

Jeg vil hertil kun føje en enkelt Betragtning. Som det vistnok vil være alle bekendt, er det nuværende Lønningsniveau i Kommunerne og de koncessionerede Selskaber ofte ikke uvæsentlig højere end Statens. Det ligger noget forskelligt i de forskellige Kommuner og Selskaber, men en Gennemgang af de kommunale Lønningsindtægter viser, at Lønningerne, navnlig i Bundklasserne, er højere, medens derimod Mellemklasserne i nogen Grad, i hvert Fald i højere Grad, er i Overensstemmelse med Statens Lønninger. I de højeste Klasser er en Sammenligning vanskelig. Det er klart, at en saadan Forskel mellem Statens og Kommunernes Lønninger har fremkaldt en uheldig Konkurrence og bibragt Statstjenestemændene en ikke helt uberettiget Følelse af Deklassering med deraf følgende Utilfredshed. Det maa derfor tillægges afgørende Betydning, at Fremgangsmaaden ikke bliver den, at den Forhøjelse af Lønningerne, som Staten nu søger gennemført, benyttes som et Springbræt for Kommunerne til en Lønforhøjelse, der opretholder den hidtidige Forskel. Man bør med andre Ord ikke oven paa de nye Statslønninger, der i mange Tilfælde ikke naar højere op end visse Kommuners hidtidige Lønninger for tilsvarende Stillinger, lægge Beløb, der svarer til den hidtidige Forskel. Hvis dette sker, vil Konkurrencen mellem Staten og Kommunerne opretholdes, og den Ro og Tilfredshed, som dette Forslag ellers vilde skabe i Kredsen af Statstjenestemænd, vil ikke opnaas. Et af Formaalene med den nye Ordning skulde netop være dette, at Statens Lønninger i de Tilfælde, hvor der har været Misforhold, nu kommer mere paa Linie med Kommunernes og Erhvervslivets.

Til Slut skal jeg fremhæve, at en saa betydelig Merudgift for Staten — vel mellem 5 og 6 pCt. af det nuværende normale Budget — naturligvis rejser Spørgsmaalet om nye Indtægter i Form af Skatter og Afgifter eller andet. Ogsaa samfundsmæssigt maa den Forøgelse af Købeevnen, som her foreslaas for en væsentlig Del af Befolkningen, give Anledning til Overvejelser.

Dette være ikke sagt som Udslag af nogen Misstemning. Vi har alle sammen følt, at Tjenestemændene, eller i hvert Fald en stor Del af dem, har været bagefter Indkomstudviklingen under Krigen, og det er blot dette, man søger nu at redressere. Men det er klart, at naar der nu for en betydelig Del af det danske Samfunds Medlemmer sker en ikke uvæsentlig Forøgelse af Købekraften, samtidig med at en lignende Udvikling gennem Lønforhøjelser i det private Erhvervsliv har været og stadig er i Gang, medens der ogsaa i den sociale Lovgivning har været en Tendens til at forøge Købekraften, saa bliver Resultatet af alt dette naturligvis en Tendens til en Stigning i det samlede Forbrug i Landet.

Naar man ser paa Udviklingen, som den har været i den sidste Tid med en ret stærkt Tendens til Merindførsel, en Merindførsel, som vor Valutasituation jo ikke berettiger til, saa er det klart, at det Spørgsmaal opstaar, om det kan gaa an, at den samlede Efterspørgsel er saa stor i Forhold til Produktionens Ydeevne, der jo bl. a. begrænses af de faldende Eksportpriser. Til disse Problemer vil Ministeriet vende tilbage i Løbet af kort Tid.

Jeg skal hermed anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

Feriehjemmet.

Nogen Tid efter at de tyske Flygtninge havde forladt Feriehjemmet, er dette blevet officielt frigivet. Det har dog ikke været muligt at faa Aftale med de vedkommende Myndigheder om Besigtigelse til Vurdering af den Skade, Hjemmet har lidt, og der vides endnu intet om, hvornaar en saadan kan finde Sted. Som Følge heraf er der ikke paabegyndt Reparationsarbejder af nogen Art.

Det er derfor ikke paa nuværende Tidspunkt muligt at sige noget nærmere om, hvornaar Feriehjemmet vil kunne aabnes.

Bestillinger paa Ophold modtages ikke, før nærmere Meddelelse er udsendt.

Opmærksomhed frabedes.

Al Opmærksomhed paa min Jubilæumsdag frabedes venligst. *H. J. Jensen, Lokomotivfører, Korsør.*

Al Opmærksomhed ved mit Jubilæum frabedes venligst. *H. Jørgensen, Lokomotivfører, Struer.*

Taksigelse.

Hjertelig Tak for udvist Deltagelse ved vor kære Far's, pens. Lokf. J. T. Madsen, Død og Begravelse. *Gunhild Madsen, Børn og Svigerbørn.*

Det jysk-fynske Statsbanepersonales Bibliotek.

Bibliotekets ordinære Generalforsamling afholdes paa Hovedbanegaarden i Aarhus, Opgang F, Tirsd. d. 4. Juni 1946 Kl. 16,30 med Dagsorden:

1. Beretning om Virksomheden.
2. Fremlæggelse af det reviderede Aarsregnskab.
3. Ændring af Statutternes § 3, Stk. 1.
4. Valg af tre Bestyrelsesmedlemmer. (De afgaaede er: Overass. M. P. Palsberg, Haandværker C. Holm og Overportør O. B. Eriksen).
5. Valg af en Revisor. (Den afgaaende er: Overass. A. Dahl-Jensen).
6. Valg af to Bestyrelsessuppleanter og en Revisorsuppleant.
7. Eventuelt.

Det reviderede Aarsregnskab for 1945—46 er fremlagt i Bibliotekets Udlaanslokale i Tiden 27. Maj—3. Juni 1946 til Gennemsyn for Bibliotekets Medlemmer.

P. B. V.
V. H. Møller.

Det sjælland-falsterske Statsbanepersonales Bibliotek.

Medlemsbidragene, hvis Størrelse ikke har undergaaet noget Ændring i de sidste 25 Aar, har som Følge af de stærkt stegne Priser paa Bøger og paa Bogindbinding allerede i længere Tid vist sig utilstrækkelige til Bibliotekets Drift — uanset en gennemført Sparsommelighed, der beklageligvis ogsaa har maattet gøre sig stærkt gældende i Spørgsmaalet om Medhjælpspersonalets Lønforhold. Bestyrelsen saa sig derfor tilsidst nødsaget til at stille Forslag om Forhøjelse af Bidragssatserne, saafremt den vilde undgaa en Ophævelse af vort nu snart 100 Aar gamle Bibliotek, som vel nok tør siges i Tidens Løb at have røgtet en nyttig og af mangen Jernbanemand og hans Familie paaskønnet Gerning.

Paa den sidst afholdte Generalforsamling vedtoges det at forhøje de i Vedtægternes § 3 fastsatte maanedlige Bidragssatser paa 1,00 Kr. og 0,70 Kr. til henholdsvis 1,25 Kr. og 0,90 Kr. fra det Tidspunkt, som Bogholderkontorets mekaniserede Lønningsvæsen maatte tillade Ændringens Gennemførelse. Dette vil formentlig vise sig at være Tilfældet den 1. Juni eller den 1. Juli d. A.

Det er Bestyrelsens Haab, at Medlemmerne i det hele vil modtage dette Budskab med Forstaelse, og at de fremdeles vil slutte op om Biblioteket til dets fortsatte Trivsel.

Chr. Schmidt,
Formand.

Jubilæumsfest i Tønder.

Henvendelse til Lokomotivpersonale, der tidligere har været stationeret i Tønder.

D. L. F.s Afdelinger i Tønder, der paa Grund af visse Forhold i 1945 ikke kunde afholde sit 25 Aars Jubilæum for Overtagelsen af Maskintjenesten i Tønder, meddeler herved Medansatte, som har været tjenstgørende her i Tønder, at Jubilæumsfesten vil blive afholdt i Aar, den 2. Juni.

Alle Kolleger med Damer, som kunde ønske at fejre denne Dag sammen med os, er hjertelig Velkommen.

Programmet for Festligheden er formet saaledes:

- Kl. 10,30 mødes Festsdeltagerne med Festsudvalget paa „Tønderhus“ til en kort Reception.
- Kl. 13,00 Afgang fra Tønder H. ud i det Blaa, hvor Eftermiddagskaffen nydes.
- Kl. ca. 16,30 Ank. til Tønder H.
- Kl. 18,00 Middag paa „Tønderhus“.

Prisen for Deltagelse i hele Jubilæumsfesten: Turen ud i det Blaa, Eftermiddagskaffe og Middag inkl. Betjeningsafgift, er 15,00 Kr. pr. Deltager, hvilket Beløb maa indbetales samtidig med Anmeldelsen.

Medlemmer, der ønsker at deltage i denne Festlighed, bedes henvende sig til Festsudvalgets Kasserer, Lokf. C. M. Thomasen, Viddingsherredsgade 4, der ligeledes modtager Bestilling paa Værelser.

Anmeldelsesfristen slutter den 18. Maj.

Forespørgsler om alle øvrige Forhold besvares ved Henvendelse til Festsudvalgets Formand, Lokf. O. Berner, Horupsgade 56, 1., Tønder.

Vel mødt i Tønder den 2. Juni.

Tvangfri Paaklædning.

Festsudvalget.

Statsbanepersonalets Sygekasse.

Bidraget til Statsbanepersonalets Sygekasse.

Paa Grund af stigende Udgifter paa en Række af Sygekassens Omraader samt under Hensyn til forventede yderligere Stigninger har Sygekassens Bestyrelse vedtaget en Regulering af Bidragene til Sygekassen (Vedtægts § 5) ved Gennemførelsen af den nye Tjenestemandsløvslov.

For Tjenestemænd m. fl., der hidtil har betalt et Bidrag paa 2 pCt. af Grundløn, Alderstillæg og personlige Tillæg samt et fast Beløb af 1 Kr. maanedlig, vil Bidraget fra 1. Maj d. A. blive 2 pCt. af Grundløn, Alderstillæg, det almindelige pensionsgivende Løntillæg, Bestillingstillæg og personlige Tillæg, medens Kronetillægget bortfalder.

Forhøjelsen af Medlemsbidraget varierer for Medlemmer af D. L. F. fra 10,20 Kr. til 16,80 Kr. aarlig.

For Lokomotivfyrbøderne har Bidraget hidtil været 57,00 Kr. paa Begyndelseslønnen og 66,00 Kr. paa Slutlønnen; det bliver fremtidigt 67,20 Kr. hhv. 76,20 Kr. = en Forhøjelse paa 10,20 Kr. i begge Tillælde.

Motorførernes Medlemsbidrag stiger fra 68,40 Kr. paa Beg. løn og 72,00 Kr. paa Slutløn til 78,00 Kr. hhv. 87,60 Kr., hvilket er 9,60 Kr. henholdsvis 15,60 Kr. mere end hidtil.

Hvad endelig angaar Lokomotivførerne gaar Kontingentet op fra 73,20 Kr. hhv. 87,60 Kr. til 85,20 Kr. og 104,40 Kr. Forhøjelsen her er 12,00 Kr. henholdsvis 16,80 Kr.

Ogsaa med de nye Kontingentsatser vil Statsbanepersonalets Sygekasse sikkert komme til at ligge i Underkanten af, hvad man pr. Medlem betaler i de statsanerkendte Sygekasser i København, der m. H. t. Ydelsernes Art og Omfang kommer vor Sygekasse nærmest.

For Aspiranterne foretages der en tilsvarende Regulering. For de timelønnede fast ansatte forhøjes Bidraget fra 1,9 til 2 pCt. af de Beløb, der hidtil er beregnet Bidrag af. Forhøjelsen vil for denne Kategori andrage ca. 5 Kr. aarlig.

De under den tidligere Lønningslov pensionerede ansatte og Enker faar ikke nogen Forhøjelse af Medlemsbidraget.

Statsfunktionærernes Laaneforening.

Rentenedsættelse.

Statsfunktionærernes Laaneforening meddeler, at fra 1. Januar 1946 er den faste aarlige Rente i alle tre Afdelinger nedsat til 4 pCt. for nye Laan. For de paa dette Tidspunkt løbende Laan vil der — foreløbig for 1946 — blive ydet en Rentegodtgørelse paa 1 pCt., der udbetales efter Aarets Slutning.

Optaget som ekstraordinære Medlemmer.

pens. Lokfører C. Frandsen, Østergade 79, Esbjerg.

Notitser

Sommertid.

Paa Forslag af Statsminister Knud Kristensen har Rigsdagen vedtaget, at der atter i Aar skal indføres Sommertid. Den skal gælde fra 1. Maj Kl. 2 til 1. September Kl. 3.

Fra Landbrugets Side har der været nogen Uvilje mod denne Ordning, men ellers vækker den sikkert Tilfredshed blandt Størstedelen af Befolkningen.

Risikotillæg.

Værkstedstidende oplyser, at man har krævet en Godtgørelse for den Risiko — Sundhedsfare —, der var forbundet med Reparation af de ikke rengjorte Vogne, som har været benyttet til Transport af tyske Flygtninge. Sagen er nu gaaet i Orden, og de, som har været beskæftiget med de nævnte Reparationer, har faaet et Tillæg paa 25 pCt. af den ansatte Timeløn.

Vred Embedsmand kræver Afsked.

Kontorchef Hall Nielsen, der i flere Aar har virket som Chef for Statsbanernes Handelsafdeling, dels som officielt konstitueret Afdelingschef og dels som Afløser under den tidligere Chefs langvarige Svagelighed, har i Vrede krævet sin Afsked. Han anser det for en Degradation at skulle rykke tilbage til Kontorchefspladsen, efter at den nye Handelschef er blevet saa meget frigjort for sine øvrige Hverv, at han selv kan overtage sin Post ved Statsbanerne.

Hall Nielsen har været en af Forkæmperne for Genindførelsen af 70 Aars-Aldersgrænsen, som han saaledes ikke selv faar nogen Glæde af.

Lønstoppet i Norge.

D. s. F. Næstformand har i Social-Demokraten givet en Redegørelse over de norske Arbejders Lønforhold gennem Krigsaarene.

I Januar 1940 var der gennemført en Dyrtidsordning lig den her i Danmark i Oktober 1939 aftalte, og der skulde allerede i Januar 1940 gives de norske voksne mandlige Arbejdere et Tillæg paa 12 Øre pr. Time. 6. April forelaa der Meddelelse om en Stigning paa 8 Øre, saa Tillægget blev 20 Øre pr. Time. Straks efter Besættelsen blev dette Tillæg dog nedsat til 8 Øre pr. Time, og det blev først efter Kapitulationen nemlig 8. Maj 1945 forhøjet til 38 Øre; i September 1945 gik det endelig op til 58 Øre pr. Time.

Som det fremgaar heraf, kan det for Alvor siges, at de norske Arbejdere havde Lønstop under hele Krigen.

Forflyttet efter Ansøgning fra 1.—5.—46:

Lokomotivfyrbøderne:

H. P. E. Mortensen, Padborg, til Helsingør.
T. H. Nielsen, Kalundborg, til Aarhus.

J. H. N. v. d. Aa. Kühle, Padborg, til Aarhus.
J. I. G. Sørensen, Brande, til Aarhus.
C. J. Clausen, Tønder, til Aarhus.
E. Hegelund, Kbhavns Gb., til Aalborg.
H. T. Larsen, Langaa, til Aalborg.
J. I. Christiansen, Langaa, til Randers.
E. F. Jensen, Hobro, til Randers.
J. H. S. Møller, Esbjerg, til Nyborg.
B. T. J. Henriksen, Fredericia, til Nyborg.
J. L. J. Christensen, Tønder, til Aabenraa.
F. Kirk, Korsør, til Struer.
K. K. Knudsen, Herning, til Struer.
K. W. Christensen, Padborg, til Struer.
W. E. D. Jensen, Padborg, til Kbhavns Gb.
J. E. Pedersen, Brande, til Kalundborg.
N. Juul, Esbjerg, til Fredericia.
W. K. Højberg, Tønder, til Langaa.
S. A. A. Hansen, Brande, til Hobro.
H. Dalgaard, Padborg, til Aarhus.

Udnævnelse fra 1.—5.—46:

Lokomotivfyrbøderaspiranter til Lokomotivfyrbødere:
O. S. Carlsen, Struer, i Herning.
E. K. Holm, Esbjerg, i Esbjerg.
K. E. Havn, Randers, i Langaa.
F. M. Andersen, Randers, i Padborg.
M. Eriksen, Kbhavns Gb., i Helsingør.
S. M. Thomsen, Randers, i Padborg.
G. L. Jensen, Aarhus, i Brande.
A. L. Petersen, Aarhus, i Brande.
H. Larsen, Nyborg, i Padborg.
K. Ljungdahl, Kalundborg, i Korsør.
H. D. Jensen, Struer, i Esbjerg.
A. Nielsen, Aalborg, i Tønder.
N. C. Rasmussen, Viborg, i Tønder.
E. P. R. Jensen, Nyborg, i Padborg.
N. Bak, Aarhus, i Brande.
C. R. Nielsen, Struer, i Tønder.
K. C. Bøjen, Frederikshavn, i Padborg.
E. Høyer, Aarhus, i Brande.

Forflyttet efter Ansøgning ifg. Opslag:

Lokomotivfører S. A. L. Pedersen, Brande, er fra 1.—4.—46 forflyttet til Kh. Gb.

Ændret Besættelse af Depotforstanderhverv:

Lokomotivfører B. Holm, Glyngøre, er fra 1.—4.—46 fritaget for Hvervet som Depotforstander, hvorefter dette er tildelt Lokomotivfører T. F. Nielsen.

Afsked:

Motorfører II (Elektrofører) F. J. H. Svendsen, Av., med $\frac{1}{4}$ Pension fra 18.—3.—46.
Lokomotivfører V. A. Hveger, Hg., med $\frac{2}{3}$ Pension fra 16.—4.—46.
Lokomotivfører P. I. Hansen, Gedser, e. Ans. p. Gr. af Svagelighed med Pension fra 30.—6.—46.
Lokomotivfører H. C. C. Henriksen, Nyborg, e. Ans. p. Gr. af Alder med Pension fra 30.—6.—46.

Dødsfald blandt Pensionister:

Pens. Lokfører H. C. Plambæk, Skælskør, d. 17.—3.—46.